

Sygn. akt XVI GC 2330/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2018 roku w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. J.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...)** z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 20.000 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda E. J. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od powodowi E. J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. kwotę 2.709,18 (dwa tysiące siedemset dziewięć 18/100) złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt XVI GC 2330/13

UZASADNIENIE

Powódka E. J. wniosła w dniu 2 sierpnia 2013 r. (data stempla pocztowego) pozew przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) z siedzibą w W., żądając zasądzenia kwoty 20.000,00 zł tytułem kosztów potrzebnych dla zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w lokalu wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 2.417,00 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że nieruchomość, której powódka jest właścicielką znajduje się w strefie obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego uchwałą nr 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., zmienioną uchwałą nr 153/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 24 października 2011 r. Jako podstawę żądania powódka wskazała art. 129 ustawy Prawo ochrony środowiska. Jednocześnie, powódka podkreśliła, iż działka nie widnieje w wykazie ulic, przez co miała prawo przypuszczać że nie jest objęta strefą (pozew k. 2-7, protokół k. 619).

W dniu 25 listopada 2013 r. (data stempla pocztowego) pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w W. złożył odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezpodstawnego, w szczególności z uwagi na upływ terminu zawitego. Pozwany podniósł, iż zgodnie z art. 129 ust. 2 Prawa ochrony środowiska z

roszczeniem odszkodowawczym związanym z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Pozwany wniosł jednocześnie o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 52-68).

Strony do końca procesu pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka E. J. od 21 czerwca 2006 r. jest właścicielką lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) (dzielnica U.), dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W., Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) (okoliczności bezsporne, nadto **dowód**: wydruk księgi wieczystej nr (...) k. 10-13).

Wraz z wejściem w życie uchwały nr 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., zmienionej uchwałą nr 153/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 24 października 2011 r. nieruchomość powódki znajduje się w całości w strefie ograniczonego użytkowania (okoliczności bezsporne; nadto **dowód**: uchwała nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. k. 14-20, uchwała nr 153/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 24 października 2011 roku k. 21-23, mapy k. 73-80, wydruk odpisu z księgi wieczystej (...) k. 583-618)

Pismem z dnia 25 lipca 2013 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty odszkodowania w łącznej kwocie 75.000,00 zł za szkodę wynikającą z ograniczenia sposobu korzystania z przedmiotowej nieruchomości w związku z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, na którą to kwotę składają się: koszty potrzebne dla zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w W. przy ul. (...) oraz kwota odpowiadająca spadkowi wartości w/w nieruchomości w związku z wejściem w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w której został utworzony obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., zmienionej uchwałą nr 153/11 Sejmiku z dnia 24 października 2011 r. - a w granicach którego znalazła się nieruchomość powódki (**dowód**: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 33-34).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia stron oraz w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy. Wiarygodność przedłożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd dopuścił również dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie akustyki i ochrony przed hałasem dr T. S. na okoliczność ustalenia czy w budynku położonym przy ul. (...) (numer mieszkania (...)) został zapewniony prawidłowy klimat akustyczny zgodnie z przepisami prawa oraz przy uwzględnieniu Polskich Norm w dziedzinie akustyki budowlanej zakładając, że wokół w/w budynku nie byłoby przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu określonego Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku i budynki te nie znajdowałyby się w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzonego w 2011 r.; czy w związku z położeniem w/w budynku (...) z 2011 r. i ewentualnie istniejącym w związku z tym przekroczeniem dopuszczalnych norm hałasu na nieruchomości spowodowanym hałasem lotniczym istniejący obecnie w budynku klimat akustyczny jest wystarczający; w razie stwierdzenia, że został zapewniony prawidłowy klimat jednakże z uwagi na położenie budynku w (...) z 2011 r. i ewentualnie istniejące w związku z tym przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu na przedmiotowej nieruchomości spowodowane hałasem lotniczym jest on niewystarczający do wskazania jaki rodzaj i zakres prac budowlanych oraz materiałów jest niezbędny, aby budynek ten osiągnął izolacyjność zapewniającą ochronę przed przekroczeniem dopuszczalnych norm hałasu; w razie stwierdzenia, że nie został zapewniony prawidłowy klimat do wskazania jaki rodzaj i zakres prac budowlanych oraz materiałów jest niezbędny aby budynek ten osiągnął izolacyjność zapewniającą ochronę przed przekroczeniem dopuszczalnych norm hałasu spowodowanym hałasem lotniczym przy założeniu, że budynek miałby zapewniony prawidłowy klimat i jednocześnie na nieruchomości istnieją przekroczenia norm hałasu spowodowane hałasem lotniczym; a także ustalenia dla w/w

przypadków czy na nieruchomości istnieją faktyczne przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu, a jeżeli tak to na jakim poziomie (postanowienie z dnia 31 stycznia 2014 r. k. 98-98v, opinia biegłego k. 159-250).

Pomimo zakwestionowania opinii biegłego przez stronę powodową, Sąd postanowił oddalić wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego akustyka oraz opinii biegłego z zakresu budownictwa i wyceny wartości nieruchomości z uwagi na fakt, iż przeprowadzenie tych dowodów miałooby na celu przedłużenie postępowania w sprawie (pismo procesowe powódki k. 269-270, protokół z dnia 14 lutego 2018 r. k. 619)

Należy wskazać, iż ocena opinii biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją pod tym względem inne, szczególne dla tego dowodu kryteria jego oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność logiki i wiedzy powszechnej. Zdaniem Sądu opinia biegłego sądowego dr T. S. została opracowana rzetelnie. Została ona sporządzona przez biegłego, co do którego nie sposób twierdzić, iż zainteresowany był w rozstrzygnięciu na rzecz którejkolwiek ze stron postępowania. Opinia biegłego sądowego w niniejszej sprawie okazała się jednak nieprzydatna do rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na to, że Sąd Najwyższy podjął dwie uchwały mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy: uchwałę z dnia 25 czerwca 2015 r. o sygn. III CZP 34/15 oraz uchwałę z dnia 09 lutego 2017 r. o sygn. III CZP 114/15. W związku z tym, że Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 r. to nie sposób stwierdzić, że nie było możliwości oddalenia tego wniosku przez Sąd w owym czasie i ograniczenia kosztów związanych z dochodzeniem praw przez powódkę.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powódka dochodziła zasądzenia od pozwanego kwoty 20.000,00 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, na którą składały się koszty potrzebne dla zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ulicy (...) w W. oraz koszty szkody polegającej na spadku wartości przedmiotowego lokalu.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z faktu konieczności dostosowania nieruchomości do tego, iż wyżej wymieniona nieruchomość znajduje się w strefie obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie uchwały nr 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., zmienioną uchwałą nr 153/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 24 października 2011 r.

Zgodnie z art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r., poz. 25, nr 150 j.t.), w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż powódka wykazała przysługującą jej legitymację czynną do wystąpienia z powyższym roszczeniem, jak również legitymację bierną strony pozwanej. Z przedłożonego do akt sprawy wydruku księgi wieczystej nr (...) wynika bowiem, iż E. J. od dnia 21 czerwca 2006 r. jest właścicielką lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ulicy (...) w W.. Z kolei legitymacja bierna pozwanego wynika z art. 136 ust. 2 Prawa ochrony środowiska, według którego obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania. Z § 1 uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (M.2011, Nr 128, poz. 4086) wynika natomiast, że obszar ograniczonego użytkowania został utworzony dla (...) im. (...) w W., którego zarządcą jest Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W..

Zauważyć jednak trzeba, że roszczenie formułowane na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska podlega poważnym ograniczeniom. Według art. 129 ust. 4 powołanej wyżej ustawy, z roszczeniem o odszkodowanie

na podstawie art. 129 ust. 2 tej ustawy można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Dwuletni termin określony w art. 129 ust. 4 prawa ochrony środowiska jest terminem zawitym, co oznacza, iż jego niedochowanie powoduje wygaśnięcie roszczenia, a fakt upływu tego terminu sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 r., II CSK 216/08, LEX nr 577165; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, OSNC 2014, nr 4, poz. 47). Dla zachowania tego terminu wystarczające jest zgłoszenie żądania bezpośrednio obowiązanemu do zapłaty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 stycznia 2013 r., I ACa 1104/12, LEX nr 1271919).

Mając na uwadze powyższe, w pierwszej kolejności należy rozważyć, czy powódka zgłosiła roszczenie stronie pozwanej przed upływem 2 lat od dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

W niniejszej sprawie powódka zgłosiła swoje roszczenie pozwanemu w piśmie z dnia 25 lipca 2013 r. (k. 33-34). Pismo to dotarło do pozwanego w dniu 26 lipca 2013 r. – zostało złożone bezpośrednio w siedzibie pozwanego (prezentata k. 33). Jednocześnie powódka w dniu 02 sierpnia 2013 r. wniosła pozew do tut. Sądu.

Jednakże, jak słusznie wskazał pozwany, nieruchomość powódki nie znalazła się w obszarze ograniczonego użytkowania po raz pierwszy, ponieważ nieruchomość ta była objęta już ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie z dniem 24 sierpnia 2007 r. Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2016 r. o sygn. III CZP 62/16 rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w [...] (Dz. Urz. Województwa (...) Nr 156, poz. 4276) obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w [...] (Dz. Urz. Województwa (...) Nr 128, poz. 4086). W związku z powyższym Sąd Najwyższy podjął 09 lutego 2017 r. kolejną uchwałę w której stwierdzono, iż „właściciel nieruchomości, który w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W... wystąpił z roszczeniem przewidzianym w art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska ... może domagać się naprawienia szkody spowodowanej ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości wynikającym wyłącznie z tej uchwały”. Biorąc pod uwagę powyższe oraz to, iż nieruchomość powódki znajdowała się w (...) już zgodnie z rozporządzeniem nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. to zasadnym byłoby dokonanie analizy ograniczeń obowiązujących w (...) z 2007 r. oraz tych wynikających z (...) w 2011 r.

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 1 – 3 Rozporządzenia nr 50 w obszarze ograniczonego użytkowania zabrania się przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie także pod zabudowę mieszkaniową, zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M – także na cele mieszkaniowe, budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym, lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2. Natomiast zgodnie z § 5 Uchwały analogiczne ograniczenia dotyczące zakazu budowy i przeznaczenia nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym pobytem dzieci i młodzieży obowiązuje wyłącznie w strefie Z1 i (...) z 2011 r. Skoro nieruchomość powódki położona jest poza strefami Z1 i (...) z 2011 r. to należy stwierdzić, iż doszło do znaczącego zmniejszenia ograniczeń obowiązujących na nieruchomości w stosunku do ograniczeń istniejących w (...) z 2007 r. Zgodnie z § 5 rozporządzenia nr 50 w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynku, natomiast zgodnie z § 6 (...) z 2011 r. w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach – zgodnie z ustawą z dnia

07 lipca 1994 r. Prawo Budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy. Tak więc brak jest jakichkolwiek nowych ograniczeń wobec nieruchomości powódki w wyniku wejścia w życie uchwały. Wobec powyższego i w związku z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 01 grudnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 86/10, zgodnie z którym „przepis art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 r. Prawo ochrony środowiska określa termin, w którym właściciel może wystąpić z roszczeniem wynikającym z ust. 1-3 art. 129 tej ustawy. Termin ten wynosi dwa lata od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Początek biegu terminu rozpoczyna się od wejścia w życie rozporządzenia lub aktów prawa miejscowego, które mogą obejmować znaczne obszary, w związku z tym podkreślenia wymaga, że nie każda ich zmiana rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1-3 ustawy Prawo ochrony środowiska, a jedynie taka nowelizacja, bądź zmiana, która dotyczy danej nieruchomości”.

Reasumując bezspornym w sprawie było, że nieruchomość powódki była położona w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonej na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (M..2007, Nr 156, poz. 4276). Od czasu wejścia w życie uchwały nr 76/11, nieruchomość powódki nadal znajduje się w obszarze ograniczonego użytkowania. W uchwale tej przewidziano ograniczenia wyłącznie dla nieruchomości znajdujących się w strefie Z1 i Z2, nie przewidziano natomiast takich ograniczeń dla pozostałych nieruchomości położonych w obszarze ograniczonego użytkowania, w tym dla nieruchomości powódki. Skoro ograniczenia w zabudowie uległy zmniejszeniu, nie sposób podzielić argumentacji powódki, że wskutek wejścia w życie uchwały nr 76/11 wartość jej nieruchomości uległa obniżeniu.

Także wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania nie uległy zwiększeniu. W myśl § 5 pkt 2 rozporządzenia nr 50, w obszarze ograniczonego użytkowania w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach. Z kolei według § 6 pkt 2 uchwały nr 76/11, w istniejących budynkach objętych obszarem ograniczonego użytkowania należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach - zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy.

Z przedstawionego porównania wynika, że w rzeczywistości nie doszło do zwiększenia ograniczeń i wymagań technicznych dotyczących lokalu powódki. Tym samym w związku z wejściem w życie uchwały nr 76/11 nie mogło dojść do powstania lub zwiększenia szkody. Majątek powódki nie uległ pomniejszeniu w porównaniu ze stanem istniejącym już od czasu wejścia w życie rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r., a więc od dnia 25 sierpnia 2007 r.

Odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 ustawy Prawo ochrony środowiska, przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie służy bowiem za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CSK 28/12, LEX nr 1228596).

W konsekwencji w majątku powódki nie powstała szkoda wynikająca z wejścia w życie uchwały nr 76/11, bowiem ograniczenia i wymagania dotyczącej jej nieruchomości nie uległy zwiększeniu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało uznać, że mimo zgłoszenia roszczenia w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11, powódka nie udowodniła związku przyczynowego pomiędzy wejściem tej uchwały w życie a ewentualną szkodą w postaci ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości oraz kosztów koniecznych w celu wypełnienia wymagań technicznych istniejącego budynku. Ewentualna szkoda w majątku powódki istniała już bowiem przed wejściem w życie tej uchwały. Co więcej, wszelkie ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości powódki zostały zniesione uchwałą nr 76/11, a więc w tym zakresie nie sposób przyjąć, że powódka w tym zakresie nadal pozostaje poszkodowana.

W konsekwencji ewentualna szkoda po stronie powodowej w postaci kosztów potrzebnych dla zapewnienia właściwego klimatu akustycznego nie jest następstwem wejścia w życie uchwały nr 76/11, lecz powstała w wyniku wejścia w życie rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r.

Jednakże jeśli powódka chciałaby dochodzić roszczenia na podstawie rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. to roszczenie takie zgodnie z art. 129 ust. 4 Prawa ochrony środowiska powinno zostać zgłoszone przez powódkę w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia. Skoro wskazane rozporządzenie weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 r., roszczenie o odszkodowanie za szkodę wywołaną wprowadzonymi przez to rozporządzenie wymogami technicznymi należało zgłosić najpóźniej w dniu 25 sierpnia 2009 r. Niezgłoszenie roszczenia odszkodowawczego we wskazanym terminie skutkowało jego wygaśnięciem z dniem 26 sierpnia 2009 r.

Ponadto, powódka wskazywała na brak wiedzy odnośnie położenia przedmiotowej działki. Podkreślała, że nie jest ona objęta strefą, gdyż nie była uwzględniona w wykazie.

Należy jednak podkreślić, że pomimo tego, iż działka nie widnieje w wykazie, jest objęta strefą, co wynika bezpośrednio z mapy. Na podstawie aktualnego odpisu z księgi wieczystej nr (...) dokonano wyodrębnienia lokalu powódki nr (...) położonego na działce ewidencyjnej (...) obręb 2-11-15. Odnosząc powyższe do map akustycznych oraz na podstawie wydruku z igeomap.pl które to wskazują na położenie nieruchomości, należało potwierdzić, że przedmiotowa działka jest objęta strefą. Co więcej, zarówno ulica (...) jak i S. 1B należą w całości do strefy, przez co argument powódki wskazujący na brak wiedzy odnośnie położenia działki, należało uznać za bezzasadny.

W niniejszej sprawie Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia czy w budynku położonym przy ulicy (...) został zapewniony prawidłowy klimat akustyczny zgodnie z przepisami prawa oraz przy uwzględnieniu Polskich Norm w dziedzinie akustyki budowlanej zakładając, że wokół w/w budynku nie byłoby przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu określonego Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku i budynki te nie znajdowałyby się w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzonego w 2011 r.; czy w związku z położeniem w/w budynku (...) z 2011 r. i ewentualnie istniejącym w związku z tym przekroczeniem dopuszczalnych norm hałasu na nieruchomościach spowodowanych hałasem lotniczym istniejący obecnie klimat akustyczny jest wystarczający; w razie stwierdzenia, że został zapewniony prawidłowy klimat jednakże z uwagi na położenie budynku w (...) z 2011 r. i ewentualnie istniejące w związku z tym przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu na przedmiotowej nieruchomości spowodowane hałasem lotniczym jest on niewystarczający do wskazania jaki rodzaj i zakres prac budowlanych oraz materiałów jest niezbędny, aby budynek ten osiągnął izolacyjność zapewniającą ochronę przed przekroczeniem dopuszczalnych norm hałasu; a w razie stwierdzenia, że nie został zapewniony prawidłowy klimat do wskazania jaki rodzaj i zakres prac budowlanych oraz materiałów jest niezbędny aby budynek ten osiągnął izolacyjność zapewniającą ochronę przed przekroczeniem dopuszczalnych norm hałasu spowodowanym hałasem lotniczym przy założeniu, że budynek miałby zapewniony prawidłowy klimat i jednocześnie na nieruchomości istnieją przekroczenia norm hałasu spowodowane hałasem lotniczym; a także ustalenia dla w/w przypadków czy na nieruchomości istnieją faktyczne przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu, a jeżeli tak to na jakim poziomie.

Biegły sądowy w opinii sporządzonej w niniejszej sprawie stwierdził, iż klimat akustyczny panujący w należącym do powódki lokalu jest okresowo zakłócany przez hałas lotniczy w środowisku, powodowany przez samoloty lądujące lub startujące z portu lotniczego im. F. C. w W., jednakże poziom dźwięku w pokojach nie powoduje przekraczania

dopuszczalnych wartości określonych przez normę (...) (...) „Akustyka budowlana. Ochrona przed hałasem pomieszczeń w budynkach. Dopuszczalne wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach”. Biegły podsumowując stwierdził, że w budynku powódki został zapewniony prawidłowy klimat akustyczny zgodnie z przepisami prawa oraz przy uwzględnieniu Polskich Norm w dziedzinie akustyki budowlanej. Dowodami na powyższe są wyniki pomiarów pilotażowych poziomu dźwięku w pokojach omawianego lokalu. Powyższe pomiary wykazują, że zarówno w porze dziennej jak i nocnej poziom tła akustycznego w pokojach lokalu nie przekracza dopuszczalnych wartości określonych przez normę (...) (...). Reasumując biegły wskazał, że nie ma potrzeby wykonywania prac budowlanych aby lokal osiągnął izolacyjność akustyczną zapewniającą ochronę przed przekroczeniem dopuszczalnych norm hałasu, spowodowanym hałasem lotniczym.

Zdaniem Sądu Zdaniem Sądu opinia biegłego sądowego dr T. S. została opracowana rzetelnie. Jednakże w związku z upływem 2 letniego terminu zawitego o czym mowa powyżej, opinia ta, okazała się nieprzydatna dla sprawy, albowiem całość roszczenia powódki została oddalona jako bezzasadna, o czym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Powódka przegrała sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego, składa się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na kwotę 2.400,00 zł na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 490 j.t. ze zm.) wraz z kwotą 17,00 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd nakazał również w pkt III wyroku pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. kwotę 2.709,18 zł tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków, stosownie do art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.